BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”/ an XV, nr. 111 – 112 octombrie – noiembrie , 2006; 10 pag.

ŞTIINŢA (CULTURA) DIN AUZITE...

În „Unchiul Vanea”, piesa celebră a lui Anton Pavlovici Cehov, un erou – sper să fi reţinut bine numele – Piscik se dă cult (dar nu asta-l interesa) şi, perfid, precum Woland din „Maestrul şi Margareta”, îl informează pe cel cu care dialoghează (Trofimov mi se pare) că Nietzsche, acea „minte colosală” a zis că „ai voie să falsifici bani”... Ca să vezi, ar fi trebuit să zică interlocutorul? Mai deştept decât cititorii noştii de promptere de azi sau „analişti”, Trofimov îl întreabă dacă l-a citit el pe Nietzsche şi a găsit acea sintagmă astfel formulată. Pişicher, Piscik, zice că „de citit chiar, nu” l-a citit pe Nietzsche! Dar... i-a spus Daşenka (altă eroină a piesei). Ea l-a citit. Ei, astfel de inşi, inse mişună prin presa audio-vizuală şi scrisă din România. Zeci de mii de scribari se dau în stambă cu o furie pe măsura inculturii pe micile ecrane, pe la radio, ziare, reviste ce se „pretand”. Să dau numai exemplul cel mai cunoscut şi care a bântuit şi bântuie prin capetele semidocţilor: „dacă dragoste nu e... nimic nu e!” Numai ce auzi aceste cuvinte şi, imediat, gâsculiţa sau mocofetul ne anunţă că Marin Preda este formulatorul acestui precept. Oameni avizaţi le-au dat peste nas „culţilor” că este o formulare a Sf. Ap. Pavel şi este veche de 2. 000 de ani şi nu se referă la „dragostea” sexuală dintre bărbat şi femeie sau de altă natură vicioasă. Că, acolo, în vestitul cap. XIII, din Epistola I către Corinteni, este vorba despre dragostea ca virtute teologică a creştinului, adică este una din cele trei virtuţi şi ele sunt şi se iau împreună: credinţa, nădejdea, dragostea – care le uneşte pe toate. Despre asta este vorba când se zice celebra formulare „dacă dragoste nu e făcutu-m-am aramă sunătoare”... (adică „nimic nu e!”). Tu spui, tu auzi! Geaba! Mai departe... Asta n-ar fi nimic. Este greu. Mocofeţii şi mocofetele emit judecăţi asupra domnitorilor, politicienilor, personalităţilor istorice, contemporane, artelor, asupra oricărui domeniu întocmai ca acel Piscik. Din auzite! După cum circulă zvonurile, informaţiile trunchiate, bârfele, neştiinţa de carte. Minţi puţine, anvergura aripilor mică, se pronunţă cu judecăţi şi bagă la apă personalităţi, doctrine, martiri, preoţi, ierarhi, biserici, călugări, pustnici, mari duhovnici, schimnici, nevoitori, popoare, devin inchizitori, acuzatori, condamnă, îşi înfig ochii şi întrebările inchizitoriale în interlocutor şi se dau ei instanţe de judecată şi condamnatori de oameni. Lucru drăcesc în capul lor! Adică, vezi, Doamne, inşii, insele sunt fără păcat. Nişte necreştini! Stăpâniţi de demoni, leninişti. Citiţi scrierile lui Lenin. Un vol. , două! Condamnări, acuzaţii, injurii, ironii, batjocuri, apel la violenţă contra persoanei, clasei atacate verbal, toate scrise de Lenin. Iisus, atunci când este îndemnat „de unul din mulţime” cu vorbele: „zi fratelui meu” să-mi dea din avere, îi răspunde: „Cine m-a pus judecător peste voi” întru treburi de avere? Când este îndemnat să o „judece” pe femeia adulteră, le spune pârâşilor: „Cel fără de păcat să ia primul piatra!”... Numai „analiştii” noştri (*turceşti, cristoi, tănaşi, codiţe, teodoreşti, firea* şi alţii de acest gen) şi cititorii de promptere judecă şi judecă şi dau sentinţe, „bagă cultură”, acuză, blestemă, condamnă şi nu-şi văd paiul din ochi. Distrug vieţi, destine, „şi-şi trag banul!” Nici politicienii ce ne conduc nu sunt mai breji. Ba sunt şi mai păguboşi. Emit legi, ordonanţe, vând averea naţională, deposedează românimea de pământ, de păduri, de fabrici, de bănci, clădiri, avuţie lichidă, tolerează grupuri criminale, mafiote, emit legi care nenorocesc în viitor fiinţa biologică a neamului, sunt criminali în toată regula şi nu au frică să dea primii cu piatra şi o fac fără să-şi analizeze păcatele trupeşti, spirituale, duhovniceşti. Întocmai ca Piscik nu citesc, nu analizează, nu se **smeresc** şi dau sentinţe, verdicte, legi, poruncesc celor mai mici ca ei în funcţii fără să se gândească la consecinţele nefaste pe termen lung a poruncilor date de ei. Din auzite! Din păreri, din false opinii vânturate de ziarişti rătăciţi cu judecata sau „analişti” cu minţi de muritori ca şi noi, limitaţi ca durată a existenţei pe pământ. Nişte bieţi muritori plini de îngâmfare pământească, dornici de laude şi glorie lumească, dornici să fie arătaţi de lume pe stradă, să acumuleze averi, să poruncească unora pe care-i dispreţuiesc şi-i consideră animale în îngâmfarea ce le umflă pipota. Batjocoresc în scris defecte fizice ale adversarilor şi supuşilor, îi acuză de vicii şi uită că ei, acuzatorii, sunt stăpâniţi de aceleaşi patimi şi vicii, de aceleaşi pofte şi au aceleaşi defecte, au aceleaşi necesităţi fiziologice şi îşi satisfac aceste necesităţi în acelaşi mod ca şi cei pe care-i batjocoresc. Le numesc „curve”, „beţive” pe unele femei din viaţa cetăţii şi, după câteva fraze, se laudă cu cuceririle făcute în tinereţe (adică, se împerecheau cu curvele. Deci erau curvari... Şi atunci?). Cică aceştia ar fi politicieni, ar fi creştini! Nu mai vorbesc de liota de musulmani ce invadează deja ecranele unor posturi tv şi, pe faţă, ne condamnă religia şi îşi laudă propria religie, pe care o declară „adevărată”, iar moderatorul creştin (?) nu-i pune la punct. Cum adică? Ne iei de fraieri, maistre musulman? Aşa, asta este, fraţilor cu „ştiinţa”... Grav!

Băiatul care adună mingile

Articolele numărului 111-112 / 2006:

* **Dragi tineri jurnalişti... (psm) : pag. 6 ;**
* **Mari români (Doru MIHAIL): pag. 4;**
* **Clişeul şi clişeele (Paul Spiru MIHAIL): pag. 4, 7 ;**

S-A STINS O STEA

S-a stins o stea! În ziua de 2 iulie 2006 adoarme întru cele veşnice părintele **Nicolae Grebenea.**

Socotind că şi-a împlinit misiunea aici pe pământ, Dumnezeu, trimiţând îngerii Lui, înalţă la cer sufletul său chinuit, curmând durerile trupului vărguit de plumbii cnutului a trei prigoane: carlistă, antonesciană şi comunistă.

S-a născut în Răşinari, vechiul sat românesc de la poalele munţilor Sibiului, la 25 octombrie 1905. A fost al optulea copil din cei nouă fraţi.

La vârsta de şase ani rămâne orfan de mamă. Lipsit de mângâieri aşa cum arată în cartea sa „Amintiri din întuneric" a avut o copilărie grea. Şcoala primară a făcut-o în satul natal cu învăţători cu o asprime ieşită din comun. Pe lângă loviturile cu trestia cu noduri aplicată pentru greşeli de citire la limba maghiară: de la 5 la 20 lovituri pentru citirea greşită a unei litere i se mai aplicau şi lovituri în cap cu cheia de la cancelarie, producându-i dureri îngrozitoare. Capul său era numai trepte care au dispărut după ani mulţi.

Urmarea acestor loviri la sfârşitul clasei a IV-a copilul Nicolae Grebenea s-a îmbolnăvit atât de grav, încât cei din jurul său se temeau că va muri. După terminarea cursului primar se va înscrie la Şcoala Normală şi în anul 1925 obţine diploma de învăţător şi va primi catedră în comuna Văleni, Roman. După un an se va înscrie ca student şa „Academia Teologică *Andreiană*" din Sibiu.

În intervalul 1934-1935 a făcut stagiul militar la Şcoala de Ofiţeri Ploieşti deoarece nu era preoţit.

Misiune grea destinul îi dete. Din 1936 devine membru al Mişcării Legionare. Un drum fără întoarcere, un răsărit de soare fără apus, cu lungi şi năprasnici ani de furtună, când totul se surpă, când totul se năruie în ţara noastră.

Alături de camarazii lui de luptă şi crez a stat scut Bisericii lui Hristos şi a apărat fiinţă şi istoria neamului ameninţat cu privirea.

L-am cunoscut din vara anului 1941. Am lucrat împreună şi am rămas înfrăţiţi pentru tot ce ne-a legat aici în viaţă şi dincolo de ea. a fost secretarul organizaţiei de judeţ a Mişcării Legionare.

Lângă părintele Nicolae Grebenea şi prof. Vasile Şeitan, fost prefect al jud. Bacău, mi-am făcut cea mai frumoasă ucenicie. Om de înaltă ţinută morală şi culturală, de o inteligenţă aleasă, cu o dicţie frumoasă, era o plăcere să-ţi fie partener de conversaţie.

Era de o dârzenie pe care o întâlnim la moţii lui Iancu când coborau din stânci şi din copaci înfruntând batalioanele asupritorului maghiar.

Viteaz şi modest îmi povestea: „Eu eram legionar fără să ştiu. Căpitanul trimitea la mine oameni pentru a-i îndruma şi dirija în anumite acţiuni spunând: „Du-te la Grebenea căci el ştie ce aveţi de făcut!"

În toamna anului 1941 a fost arestat de Siguranţă, la Bacău. După mai multe zile de detenţie a prins un moment prielnic şi într-o noapte, printr-un geam mic, coborându-se pe burlanele de scurgere a apei de la etaj I a evadat din arestul Siguranţei şi s-a refugiat pe un aeroport german din Gheărăieşti – Bacău de unde spera că va putea pleca peste graniţă . De aici va pleca la Iaşi în acest scop: evadarea din ţară.

Dar demonii răului lucrează, nu au odihnă. Un pripăşit în rândurile noastre, care se dădea legionar urmărit de Siguranţă – agent al Brigăzii Antilegionare condusă de Aurică Oproiu şi Atanasiu reuşeşte să ajungă în contact cu părintele şi-l va vinde.

Aşa începe calvarul negru şi lung al părintelui Nicolae Grebenea care va dura 23 de ani.

Ne vom întâlni în luna aprilie 1942 la Siguranţa Generală a Statului din Bucureşti: Eu proaspăt arestat.

Era foarte slăbit. Ieşise din greva foamei de la celula cu apă. Ce era această celulă? Un WC. aşezat pe un grătar de fier pe sub care curgea permanent apă. Aici, aşa a fost ţinut părintele mai multe zile şi nopţi pentru a i se smulge declaraţii pe placul comisarului anchetator. Am stat împreună doar câteva ore. Am fost izolaţi pentru continuarea anchetei. Ne vom întâlni peste două luni la Galaţi, la Curtea Marţială în sala de judecată, la proces. Primul pe rol se va judeca dosarul părintelui. Se dă citire actului de acuzare...

Enormităţi!... Un om nu numai că nu are puterea materială de a le săvârşi ci şi timpul vieţii e scurt pentru a le cuprinde dimensiunea.

Părintele Nicolae Grebenea s-a apărat cu toată demnitatea şi curajul, cu o pledoarie de o frumuseţe deosebită. A fost prompt în replici şi nu şi-a negat convingerile.

Va primi 25 de ani muncă silnică şi se va elibera în vara anului 1964, după 23 de ani de surghiun şi nimicire.

Anii de pedeapsă, cei mai mulţi, îi va executa în Zarca Aiudului, temniţa patimilor româneşti, a valahilor, a legionarilor şi apoi a elitei româneşti după anul 1944. a fost coborât şi în minele de plumb de la Baia Sprie.

Anul 1951 îl găseşte în Lagărul de Muncă al minei de plumb foarte vătămătoare de la Baia Sprie. Aici în Săptămâna Mare a Patimilor lui Hristos unii deţinuţi au propus părintelui ca să celebreze Învierea, să facă o slujbă în mină.

Părintele a acceptat propunerea, şi hotărâţi, toţi, să suporte, la nevoie, consecinţele deoarece rugăciunea era pedepsită aspru de călăii administraţiei. În noaptea Sfintei Învieri din toate piepturile a răsunat cântecul de slavă: Hristos a Înviat!

A fost cea mai fantastică atmosferă de taină a minei, la 500 m sub pământ. Misterul credinţei le-a produs o înfiorare sfântă şi o mulţumire negrăită. Uitând o clipă, condiţiile de osândiţi, slujba a zguduit sufletele tuturor ridicându-i spre sfere înalte, dându-le noi puteri.

Eliberat în vara anului 1964 din Zarca Aiudului, părintele Nicolae Grebenea nu a fost scutit de urmăritori, anchete şi silnicii, silnicii la care s-au dedat chiar şi fraţii preoţi.

Da! Fraţii preoţi (superiorii l-au prigonit, turnat şi au cerut excomunicarea lui din clerul bisericesc. Părintele i-a iertat pentru că a avut conştiinţa că a luptat pentru o cauză dreaptă şi sfântă şi a protestat astfel împotriva celor fără Dumnezeu.

Să ne rugăm pentru sufletul său după datina creştină şi să-l pomenim mereu în rugăciunile noastre.

Fă-ne, Doamne, pe cei rămaşi să fim vrednici de jertfa înaintaşilor noştri şi nu împovăra sarcina lor acolo sus în cer cu nevolnicia şi păcatele noastre.

Prin voi martiri ai pătimirii româneşti întărim a Neamului fiinţă şi-n vitejia voastră dorm veacuri de viteji.

06/sep. 2006, Bacău.

Petre C. BACIU

•► „Iar hrana tare este pentru cei desăvârşiţi, care au prin obişnuinţă simţurile învăţate să deosebească binele şi răul" (Evrei V, 14)...

„Melchisedec – căruia Avraam i-a dat zeciuială din toate – se tâlcuieşte mai întâi : rege al dreptăţii, apoi el este rege al Salemului, ceea ce înseamnă regele păcii" (Evrei VII, 2).

Comentarii ale „forumiştilor" la moartea lui Ion Gavrilă-Ogoranu (aşa ca să ştim şi noi)

- din ev. Zilei coment.

REABILITAREA LEGIONARILOR?
Ivan Turbinca (l.....n@lala.com), 2006-05-04 23:26:26
Daca asta îşi propune să facă comisia de studiere a comunismului s-ar putea sa ajungă să-şi da cu tesla-n coaie, pentru ca mulţi dintre acei aşa-zişi „luptători anti-comunişti din munţi" n-au fost altceva decât legionari sadea, unii având crime pe conştiinţă; aşa ca aveţi grijă monşerilor, ca s-ar putea sa va frigeţi, mai tare ca cu statuile lui Antonescu.

adevarul si nu cenzurati evz

mezinu mihai romica (m.....a@yahoo.com), 2006-07-01 01:33:51
Ogoranu a fost mardeias legionar inca din anii de liceu cand era membru al fratiilor de cruce legionare. repet a stat ascuns langa Alba Iulia pina in 1977 in casa unui comandant legionar care murise intre timp si traia cu sotia acestuia. femeie cu doi copii. a stat ascuns pina in 1977 si ar fi stat pina in 1990 desi se daduse amnistierea in 1964 de tovarasul Dej. A fost capturat in 1977 si a devenit informator al organelor de securitate imediat semnand un acord cu securitatea contrasemnat de generalul rom Plesita care ar fi dorit sa-l bage la puscarie dar faptele legionarului mardeias Ogoranu erau prescrise in 1977. asa ca a turnat pe toti care nu stiau ca are contract cu securitatea si a bagat la zdup sau li sau intamplat diverse accidente precum calcati de camion celor turnati de Ogoranu intre 1977 si decembrie 1989. la inmormantarea lui au participat peste 50 de mardeiasi legionari care au intonat "imnul legionarilor cazuti" adica a ucigasilor legionari care au murit dupa asasinate. toti legionarii lau salutat apoi pe Ogoranu cu salutul hitlerist si cel legionar. intr-adevar organele de securitate nu au reusit sa-l prinda pe criminalul Ogoranu. ba la inmormantare a participat si securistul mascat numit IPS ANDREI ARHIEPISCOP DE ALBA IULIA CARE S-A RUGAT PENTRU SUFLETUL LUI OGOREANU. ca intre tovarasi informatori ce au fost. doar Bartolomeu Anania mai lipsea alt coleg. in rest cit s-a ascuns in munti cuidea turistii sa-i jefuiasca. la Padina legionarii din munti au acostat niste turisti si i-au omoritpentru haine, iar Lucia Hosu Longin ii prezinta ca mari eroi anti comunisti. in banda lor mai erau si femei cu care traiau si copii nascuti erau apoi ucisi in padure. doar cand membrii bandei au fost prinsi mai putin Ogoranu, o fetita abea se nascuse si a fost infiata de marele violonist rom Ion Voicu tatal lui Madalin Voicu voievodul nostru. sa ne traiasca.

Re: Re: adevarul si nu cenzurati evz

mezinu mihai romica (m.....a@yahoo.com), 2006-07-01 12:02:07
mare jeg esti tu. ca si mardeiasii legionari asasini iar vor rumanii sa creieze eroi cum era in epoca de aur plini de eroi. si spuneau ca rumanii nu au dus niciodata razboi de jaf si cotropire si nu au invadat alte tari. numai cadrilaterul in 1913 si Transilvania in 1916 si Bucovina in 1918 si au ciordit tranvaiele de la Odesa si fermele de la Odesa unde si-a facut criminalul Antonescu ferma si unde la rapit pe Zavaidoc punandu-l sa-i cante 3 zile in sir si amenintandu-l ca-l trimite in Transnistria pe el si pe familia lui.

mezinu mihai romica (m.....a@yahoo.com), 2006-07-01 12:03:59
ce vorbesti tovarase Daniel/ faptul ca a fost legionar mardeias acest Ogoranu? faptul ca a fost turnator la securitate intre 1977 si 1989? verificati arhivele organelor de securitate. dar rumanilot le place acem ca a fost rezistenta anti comunista si vor sa-si creieze eroi inexistenti.

mezinu mihai romica (m.....a@yahoo.com), 2006-07-01 16:07:30
ha ha legionarii erau bieti copii. sau jucat ucigandu-i pe sefii politiei din Iasi si apoi pe prim ministrii Armand Calinescu si IG Luca.si pe rectorii universitatilor Iasi si Cluj Traian Bratu si pe celebrul Stefanescu Goanga. si pe Stelescu ciopartit cu topoare la spitalul Coltea si pe Nicolae Iorga si Virgil Madgearu si multe alte somitati. ha ha antisemitismul nu il avea in vedere pe ovreiul de rind. spunele asta famililor celor 125 de ovrei impuscati de legionari la rebeliunea de la Bucuresti si celor 12000 ucisi la Iasi intre 28 si 30 Iunie 1941. si multor altora asasinati in Romania Mare.

•► De unde au răsărit ticăloşii ăştia? Şi cum se face că au obrazul ca sub tot soiul de pseudonime să injurieze românitatea? Unul din ăştia nu condamnă criminali de mare anvergură precum Nikolski, Dulgheru, Pauker, Chişinevschi, Răutu, Brucan etc. (de la noi) sau mari lichidatori de clase sociale, de mii de preoţi precum bandiţii de aceeaşi naţionalitate cu Răutu din Rusia şi URSS. Că tot Kremlinul era plin de ei şi ei dirijau moartea şi viaţa a 180 mil. de ruşi şi alte popoare din imensa URSS. Un cuvinţel nu scot! Probabil că nu vor să-şi dea cu „tesla-n coaie" după cum ne informează „Ivan Turbincă" mai sus. Da' susţinătorii acestor monştri nu-şi văd lungul nasului. La fel, acest guguştiuc ce semnează „mezinumihairomica". Individul este mereu apărător al minoritarilor, mereu ponegritor de „rumani". Aşa îi numeşte, jivina. Îl înţelegem! Bănuim că nu poate fi decât minoritar. Javra ne face invadatori în 1913 şi 1916, la fel 1918. Ce-l deranjează în mod deosebit pe marţafori sunt legionari, preoţii ortodocşi şi eroii naţionali. Îl roade rău pe netrebnic. Nu este indicat să arunci cuvinte grele asupra cuiva. Dar nu este cazul cu acest pseudonim. Tipul se dă ţigan pentru că pe Mădălin Voicu îl numeşte „voievodul nostru". Totuşi, mocofetul se pare că ar fi iudeu. Cel puţin aşa şuşotesc cei informaţi. Mişună „forumurile" de astfel de indivizi. Se înfiinţează cu comentarii la teme de acest gen, sunt primii în a-i apăra pe ţigani când săvârşesc omoruri, jafuri, furturi, violuri, trafic de persoane, când atacă Secţiile de Poliţie, când ies pe stradă la atac cu săbii, furci, topoare, arme de foc, când aceste grupuri infracţionale – protejate mereu de organele de ordine – îşi fac singure dreptate. Interesant, Poliţia din România apare imediat după ce o haită de ţigani ucide un român, îl fură, după ce violează o tânără româncă etc. Şi nu ca să-l trateze pe javra de ţigan cum merită ci pentru ca să-l apere şi să-l scoată din mâinile celor care vor să-l pedepsească după fapte. Şi de ce vor cetăţenii aşa ceva? Pentru că ştiu că odată ţiganul arestat este ca şi scăpat. Haita angajează avocat clănţău şi ţiganul ucigaş sau violator scapă cu câţiva ani în sentinţă şi cu câteva luni în fapt. Iese şi se apucă de aceleaşi fapte şi ocupaţii: jaf, viol, omor, trafic de fiinţe umane, droguri şi este apărat prin ziare de un ticălos gen „mezinumihairomica"

Mezinu Mihai Romica jr.

MARI ROMÂNI

A fost „îmbulzît" în zgomotul, furia şi plânsul lumii învăluit în flăcările, fumul şi distrugerile unor explozii. Spre fericirea lui şi, cine ştie, pentru salvarea multora, bomba din vagonul lui nu a răspuns comenzii şi, de aceea, nu şi-a putut continua – rămas în viaţă, drumul spre şantierul unde era angajat. Muncitor în construcţii.

Imaginile suferinţei celor sfârtecaţi de bombe i-au trezit instinctele profesiunii pentru care-l hărăzise Dumnezeu. Chirurgia.

Pe care, în ţara lui, care-i şi a noastră, pierdută din pricina prostiei nimicniciei şi egoismului politicianist – nu putea să o practice. Primea, pe lună UNA SUTĂ EURO. Adică, cam cât dă – când dă, bacşiş, un petrolist român.

Şi, în pulberea peroanelor stropite cu sânge, fără lampă scialitică, fără pense , fără instalaţiile sofisticate care uneori nu se folosesc dar se cumpără pentru că sunt foarte bănoase, a început jocul cu moartea.

Pe care Muntean – acesta-i numele său, l-a câştigat când a avut nevoie de garou ca să stopeze scurgerea râului vieţii – sângele, din piciorul sfârtecat al unui poliţist – „vigilenza" cu numele spaniolesc, şi-a dezbrăcat cămaşa căruia i-a dat rosturi noi.

Nu a avut timp să întocmească „foi de observaţie" celor îngrijiţi. Nu şi-a notat numărul celor salvaţi şi aceasta nu este o vorbă fără acoperire pentru că fiecare urgenţă piere dacă nu ai cu tine cel puţin o jumătate de oră rezervă. Că să vină o salvare , să apară un priceput etc. Pe peronul metroului din Madrid priceputul venise odată cu victimele. Victimă şi el, dar validă psihic şi fizic.

Când a terminat şi-a continuat drumul la şantierul unde-şi îndeplinea „norma".

Nu şi-a lăsat nici numele, nici adresa, nici alte informaţii utile unei identificări. Pentru că recunoştinţa, cel puţin în Spania lui Don Quijote, nu este floare rară, iar „vigilenţa" – adică poliţistul căruia îi salvase nu doar piciorul ci şi viaţa mânat şi el de instincte profesionale a trecut la „anchetarea cazului". S-a folosit de diversele forme de mass-media şi a speculat singurele informaţii de care dispunea: un intelectual din est. Atât: nici nume, nici profesiune, nici spiţă.

Din nefericire la ei nu funcţionează concursul „mari români". Şi chiar dacă ar funcţiona? Ce, pe listele României există numele unui chirurg Ioan Simionescu împuşcat în sârma ghimpată a Canalului Dunăre Marea Neagră? Sau cel al unor poeţi precum Radu Gyr sau Constantin Aurel Dragodan batjocoriţi zeci de ani în închisorile României?

În lipsa concursului, în Spania, au început să se mişte televiziunile, s-au ambalat ziarele, s-au înmulţit mărturiile celorlalţii beneficiari ai îndemânării, curajului, omeniei şi inteligenţei – da, acestea sunt PATRU din cele 33 de calităţi, *care disting* un profesionist al medicinii de stahanoviştii care conduc 3-4 spitale, predau la cel puţin două universităţi, sunt şi şefi de partid, şi chirurgi de renume mondial, intră şi în sala de operaţie şi „managează" niscaiva cumpărături cu euroi buluc şi spagă cât cuprinde!

Iar pentru a demonstra adevărul unui proverb, folosit adesea de bunicul meu – „fă binele şi dă-i un picior în fund, pentru că el tot la tine se va întoarce!" – într-o zi ministru spaniol al Educaţiei îl recunoaşte într-un magazin şi-i oferă sprijinul său; poliţiştii îl ajută, până la rezolvarea recunoaşterii profesionale, să-şi practice în cadrul „vigilenţei" chirurgia etc.

Întâmplarea am preluat-o dintr-o emisiune foarte nocturnă a radioului „actualităţilor", care merită să fie urmărită şi care ar trebui transmisă – eventual – în reluare, la ore mai accesibile.

Şi, cine ştie, dacă nu s-ar schimba ceva în conţinutul catalogului „celor mai mari români" dacă atari isprăvi ne-ar încânta auzul sau văzul mai frecvent.

aug. 2006.

pt. conf. **Doru MIHAIL**

CLIŞEUL ŞI CLIŞEELE

Nu-mi plac cuvintele a căror istorie nu o cunosc; iar acum, zdrobit de avalanşa „clişeelor" folosite în presa noastră cea de toate zilele şi de toate soiurile (şi ***), m-am adresat unui francez aproape uitat – cunoscut, când era, mai ales pentru acea „fiziologie a gustului" – Remy de Gourmont, care, într-o cărţulie apărută la 1899 şi intitulată „Estetica limbii franceze", povesteşte ce şi cum devine cazul cu anumite clişee.

El susţine că – făcând aluzie la o operaţie folosită în imprimerii, s-a dat acestor fraze, acestor blocuri de nesfărmat şi utilizabile la infinit", numele de CLIŞEE.

Unii gândesc cu fraze gata făcute şi le folosesc exact aşa cum un scriitor original foloseşte cuvintele cuvintele gata făcute din dicţionar. Este nevoie însă să diferenţiem „LOCUL COMUN" de „CLIŞEU". Clişeul, susţine R. de G. , reprezintă materialitatea frazei în timp ce locul comun banalitatea ideii. El susţine că tipul clişeului este proverbul – imuabil şi înţepenit – în timp ce locul comun ia atâtea forme câte combinaţii sunt posibile într-o limbă pentru a enunţa o prostie sau un adevăr incontestabil.

Există oameni – precum faimosul profesor Oprescu sau Geoană care pot vorbi o zi întreagă – şi chiar toată viaţa lor fără să pronunţe vreo frază care să nu fi fost spusă. Această facultate, singulară, de a gândi prin clişee este uneori dezvoltată prodigios şi fără îndoială patologică".

Pentru cei care au nevoie de exemple sau se îndoiesc de adevărul eseistului francez le aducem aminte de poliloghia clişeelor şi locurilor comune care se buluceau în gura politrucilor tip Iliescu, Chişinevschi, sau scribibăläilor din presa noastră, de partid şi de stat, centrală sau periferică.

Ar merita să reflectăm – cum ne invită RdG asupra acestor fenomene ca să înţelegem mecanismul gândirii umane şi, mai ales, clişeele remanente şi bolovănoase din presa de azi.

Să ne imaginăm comportarea celor care aflaţi într-un atelier tipografic ar avea la dispoziţie nu litere, şi nici măcar cuvinte, întregi – lucru care se pare că s-ar fi experimentat ci FRAZE pe care le vor folosi dând impresia unui creier anonim de un servilism intelectual perfect.

Iar cauza – susţine scriitorul francez s-ar datora faptului că memoria este un fenomen complex şi cu totul mecanic. Se înmagazinează în creierul nostru o mulţime de mici „negative", care, în anumite ocazii se reproduc instantaneu în exemplare din ce în ce mai nete. Ar fi vorba, „de una dintre formule amneziei verbale în care incapabili de a articula un cuvânt îşi regăsesc limba pentru a expectora „clişee" utilizarea acestora fiind „semnul unei lipse de atenţie şi al decadenţei".

Există însă „oameni care nu gândesc decât prin clişee; există un fenomen foarte curios de exaltare ale memoriei parţiale care s-ar putea explica cu ajutorul teoriei asocierii: „un proverb aduce alt proverb; un clişeu târăşte după el toate consecinţele şi toate zdrenţele verbale".

(continuare în 7)

Paul Spiru MIHAIL

ELIMINAREA FACTORULUI UMAN?

În toate activităţile umane – de la sport la cinstirea lui Dumnezeu factorul uman poate interveni în ambele sensuri: în împliniri şi frumuseţi fără seamăn sau în falsificări, escrocherii sau urâciuni dezgustătoare.

Vom aminti doar două întâmplări recente: falsificarea rezultatelor în fotbalul italian – (blaturile axate pe realizarea unor câştiguri incorecte la casele de pariuri la care au participat fruntaşele fotbalului) şi comportarea celor doi oameni de ştiinţă – respectaţi în toată lumea ştiinţifică – şi care se înscriu, prin recentele lor comportări - în cifra semnalată în ultima vreme: 15% dintre cercetătorii lumii sunt acuzaţi – şi dovediţi – ca fiind „escroci".

Unul dintre recenţii „escroci" – coreeanul Hwang Woo Suk ce uluia lumea în repetate rânduri cu reuşite în domeniul clonării este acuzat că a prezentat date incorecte într-un articol publicat de revista SCIENCE.

Celălalt – un chirurg francez este cercetat pentru graba cu care realizează acte chirurgicale – (este vorba între altele de un transplant de faţă pentru o doamnă muşcată de câine) – insuficient concepute şi cu riscuri inacceptabile.

Ambii cercetători aparţin unei şcoli ştiinţifice în care se anunţă descoperiri şi realizări înainte ca acestea să fi fost verificate de lumea ştiinţifică. Iar criticii unor tari comportări „se plâng că ei tulbură în mod fundamental metoda lentă, plictisitoare ştiinţei, care, de secole, a asigurat calitatea cercetărilor. Într-o lume în care „elita" ştiinţifică este formată din ce în ce mai multe celebrităţi milionare luminile rampei pot corupe judecata".

Aşadar, este vorba de sluga lui Mamona zis şi ochiul dracului.

A cărui prezenţă domină toate activităţile omului fie că ea este uneori vizibilă – alteori ascunsă dar care totdeauna va determina evoluţia, desfăşurarea sau frumuseţea-şi mai ales corectitudinea rezultatului.

Printre cele vizibile vor fi „jucătorii", arbitrii, publicul, pariorii plus acel grup gălăgios, uneori agresiv-verbal sau contondent, căruia i se spune „galerie", „fani", „suporteri", „microbi".

Firește, există legi, reguli, regulamente, normative, care, adesea sunt complet ignorate aşa cum conducătorii auto citesc „codul rutier" dar nu-l respectă.

Lucru întâlnit şi în cele manifestări - precum articole de presă, afirmaţii în Parlament, discursuri ministeriale etc. când se aduc argumente trucate, trunchiate, mincinoase sau falsificate.

În spatele acestei lumi vizibile – uneori foarte bine pitite, se află birocraţia, marii beneficiari, trăgătorii de sfori care, adesea, fac ca şi cel mai posibil lucru să devină imposibil.

Şi din totdeauna oamenii – inclusiv savanţii, atleţii sau parlamentarii dar şi cei puşi să-i evalueze au avut un interesant obicei de a face greşeli. Aşa se explică refuzul unora dintre organizaţiile mondiale care diriguiesc bunul mers al vieţii să propună măsuri, instalaţii, reguli cu ajutorul cărora să fie îndepărtat „FACTORUL UMAN" care ar putea vicia rezultatele întrecerilor, cercetărilor, comportamentului.

Pe măsură ce tehnologia se dezvoltă s-ar putea ca, cel puţin în sport, să nu se mai producă erori de evaluare: de pildă, tenisul a preluat un sistem de evaluare electronică ce a fost introdus în acest an; fotbalul – dacă experimentul din Peru (200*) unde s-a folosit o minge dotată cu un „microcip" se va dovedi eficace, va da posibilitate arbitrului să aibă certitudine că ningea a intrat în poartă; alte sporturi au îmbrăţişat utilizarea televiziunii pentru elucidarea fazelor controversate: fotbalul american, crichetul, patinajul artistic sau rugbyul.

Toate îşi află impulsul în dorinţa oamenilor – cel puţin a unora dintre ei – de a reduce şi capcanele care-i pândesc atât pe oamenii cu fluierul – atât de cea a corupţiei – cât şi de spectatorii mânioşi.

Totul nu este decât un leac pentru imperfecţiunea care defineşte lumea noastră în ciuda tuturor progreselor recente: atleţii, tenismenii sau fotbaliştii au de luat zeci de decizii în fracţiuni de secundă; dar nici cei care-i judecă nu dispun de mai mult timp.

Nu tuturor jucătorilor le place această idee; şi mai ales celor care participă la jocul parlamentar. Printre cei ce sunt contra se află şi elveţianul Federer – numărul 1 în tenis care susţine că „totul va costa o groază de bani şi nu toate turneele îşi vor permite un atare cost ceea ce ar putea determina o anume inconsistenţă în joc".

Fotbalul este printre cei mai reticenţi în adoptarea noilor tehnologii; FIFA şi Sepp Blater continuă să respingă reluările video în timpul jocului în parte pentru că, susţin dânşii, – costul nu ar justificat de eficientă".

În rest, această tehnologie care ar putea aduce un „joc mai corect", care elimina inutilele discuţii îndelungi, acuzatoare, interesate şi extrem de costisitoare – a se vedea cât costă un minut televizat între Corleone şi Crăciunescu, de pildă, certurile şi bătăile dintre galerii nu este dorită. Pentru că, între altele, ar dispărea şi tăvăleala jucătorului pe care nu l-a atins nimeni dar s-a trântit în careul advers pentru a da posibilitatea arbitrului plătit ad-hoc să fluiere un 11 metri.

Să nu uităm că nici războaiele de ţesut, puterea aburului, existenţa microbilor sau transmiterea febrei tifoide prin apa de băut nu au fost acceptate la vremea lor.

Şi în cazul sportului şi în cel al politici sau revoluţiilor tehnologice – (vezi cazul hidrogenului, motorului în doi timpi sau utilizării căilor ferate) aranjamentele financiare, cartelurile petroliştilor sau altor găşti interesate pot distruge şi frumuseţea jocului şi arta de a trăi mai bine (a se vedea ce s-a petrecut cu loteria în România) dar şi încrederea în conducătorii ţării (vezi locul Parlamentului în sondajele de opinie).

În plus – şi aceasta ni se pare grav – indiferent de domeniul analizat – sunt batjocorite: efortul, talentul şi pregătirea jucătorilor de cei care au învăţat că-i mai bine să faci bani din furt, excrocherie sau chiar din nimic!

Autorul de la care am preluat unele dintre informaţiile mai sus citate – Christopher Claray (IHT) îşi încheie pledoaria afirmând că „există factorul uman, al interesului, iar oamenii – inclusiv atleţii, şi cei plătiţi ca să-i judece – au fost totdeauna interesaţi să facă greşeli CIUDATE".

În toate aceste cazuri susţine editorul unei reviste occidentale – EVALUAREA CERCETĂRII, Adil Shamoc – acţionează presiunea societăţii noastre care face ca deciziile să fie umbrite – şi am zice noi determinate – de speranţa faimei şi mai ales de numărul dolarilor".

Faima, premiile şi patentele aducătoare de profituri îi aşteaptă pe cei de pe locul 1 – indiferent de domenii în care lucrează – în timp ce nu mai există decât prea puţine medalii pentru cei care sfârşesc pe locurile 5 sau 6. (Science)

Iar toate aceste întâmplări nu fac decât să demonstreze că toate domeniile vieţii au nevoie de un arbitraj şi control riguros şi, mai ales, că nu ne vom descurca în lumea ce va să vină dacă nu vor exista şi CONTROLUL CONTROLORILOR.

Iar dacă mă veţi întreba – „pe aceştia cine-i va supraveghea şi, la nevoie, pedepsi"? Eu nu cred a avea decât un singur răspuns DUMNEZEU.

Fără, de care – cum spunea MIRCEA ELIADE – totul nu ar fi decât „cenuşă, zădărnicie şi goană după vânt" (de fapt Eclesiastul spune despre „vânarea de vânt" şi Eliade îl parafrazează; n. red.)

sept. 2006.

Doru M.

DRAGI TINERI JURNALIŞTI, TINERI, DAR ŞI NECOPŢI ŞI ANALFABEŢI

S-a deschis la Găgeşti cuptorul pentru copt jurnalişti. El are ca executor („cocător" şef; n. red.). pe Ionică Gură Strâmbă, îndrumat de un specialist ca Pleşiţă în educarea scriitorilor bărboşi – tip Goma – prin utilizarea tehnologiei înaintate – smulgerea bărbii şi pălmuirea obrazului ai supervizat de un cunoscător în ale „eticii şi echităţii socialiste", etică ce i-a dezvăluit băiatului din Găgeşti mecanismele relaţiei dintre ofiţer şi informator cât şi „lipsa de profesionalism a presei române".

Viitorul dvs cocător şef în cadrul cursului de alfabetizare o să vă „bage în cap" câteva idei preluate din studiile tovărăşiei sale realizate prin retragerea strategică în liniştea bibliotecilor precum urmează:

= „mijloacele de operare a serviciilor secrete comuniste au fost cele ale oricărui serviciu secret MODERN, inclusiv cele ale unui serviciu secret dintr-o democraţie. Că aceste mijloace au fost puse ÎN PRINCIPAL în slujba regimului politic NUMIT DICTATURA CEAUŞISTĂ este o ALTĂ PROBLEMĂ (sic!). Mijloacele, repet, mijloacele sunt însă comune tuturor serviciilor secrete, pentru că sunt mijloacele unei profesii".

„A UNEI PROFESIUNI FĂRĂ NICI O LEGĂTURĂ CU MORALA!"

= vi se vor pune la dispoziţie – contra cost, fireşte, două volume importante ale maestrului: „Cartea Albă a Securităţii" şi „Spionajul şi contraspionajul pe înţelesul tuturor". Al doilea op·a fost scris tot **„în cadrul unei campanii duse de CDR în chestiunea deconspirărilor securităţii. Se află la putere azi tot un soi de regim CDR. Sub acest semn asistăm azi la aceleaşi dezbateri isterice, nemilos politizate ca între 1996 şi 2000".**

Voi întrerupe citatul din maestru' sus amintit pentru o destăinuire: articolul publicitar prin care sunt chemaţi la şcoală tinerii necopţi mi-a fost trimis fără alte informaţii – (unde a apărut, când etc.). Am aflat şi mi-am adus aminte de o istorie transmisă mie acum vreo 20 de ani de un anchetator aflat în slujba Securităţii. Era vorba de un delict economic. Încheiase raportul dar nu îndrăznea să-l publice. De ce l-am iscodit. Pentru că nu ştiu cine ţine lesa. Adică? Păi cine-l protejează pe pungaşul ăsta? Dacă-i slujbaşul unuia bine înfipt? Ce mă fac în actul II?

Aşadar, am procedat conform învăţăturii şi am aflat cine-i „felixul" cu dulăul?

Revin la învăţătorul tinerilor jurnalişti necopţi.

Ştiţi ce vă lipseşte? „O minimă iniţiere prealabilă a jurnaliştilor, a opiniei publice în mecanismele intime ale Securităţii.

Totul ar fi izbucnit BRUSC, în stil latino-balcanic.

Nu, musiu! Nu a apărut brusc ci a fost declanşat la Timişoara acum peste 16 ani; suntem printre ultimele ţări care încearcă să iasă din mlaştină; existenţa acestei mlaştini a ucis oameni, a sărăcit ţara, a spulberat vise şi a înălţat mişei cum ar fi spus Huxley.

Ce nu veţi afla de la sus-numitul?

1. – Cine sunt manipulatorii „jurnaliştilor nepregătiţi"?

2. – Cine a vrut să arunce suspiciune asupra întregii clase politice – a cărei puritate, competenţă, moralitate, cinste şi neprihănire sunt unice în lumea românească?

3. – Cine cu cine se răfuieşte politic?

4. – De ce scoate din context – ca fiind o altă problemă – alianţa dintre Securitate şi dictatura ceauşistă – uitând să ne vorbească şi despre sintagma „braţul înarmat al clasei muncitoare"?

Însă, băi necopţilor, analfabeţi, tineri şi manipulaţi, acu' vine punctul major al profesorului dvs. Citãm: „Astfel sub semnul lipsei de minimă pregătire a presei în materie de mecanisme intime ale Securităţii – (atenţie „securitatea" se scrie oarecum cu LITERĂ MARE – (ortografiere tip gagiul din Găgeşti): s-a ajuns la condamnarea mijloacelor folosite pentru obţinerea de informaţii. S-a vorbit astfel de Poliţie Politică – (transcriere ad-literam) al folosirii şantajului. Şi, iată, fraza fundamentală al „cocătorului securizat": „Şantajul este însă un mijloc la care apelează orice serviciu secret din lume, lucru explicabil dacă ne gândim că prin esenţa sa, lumea serviciilor secrete este una a totalei lipse de scrupule". Şi încheie, apoteotic – probabil după ce îşi aduce aminte de vorba celebră – „scopul scuză mijloacele" care nu este adevărat decât atunci când „scopul" nu este aşa cum scrie dânsul, „de Poliţie Politică".

Când veţi ieşi din cuptoarele Găgeştiului veţi renunţa la „cultivarea unei imagini a securităţii ceauşiste ca o instituţie brutală, primitivă. Spre deosebire de Securitatea anilor 50 cea din anii Ceauşescu apela însă extrem de rar – dacă nu chiar de loc, la coerciţia fizică, mijloc recunoscut ca ineficient de toate serviciile secrete ale lumii."

Tovarăşul I. C. are dreptate: Paul Goma, doctorul Ladea şi ceilalţi din acest grup au fost bătuţi pe timpul regelui Carol I! Tot atunci au fost schingiuiţi şi muncitorii de la Braşov; acelaşi lucru s-a întâmplat – dar pe vremea regelui Ferdinand cu muncitorii din Valea Jiului; iar în timpul guvernării legionare au fost arse la Bucureşti cadavrele celor ucişi la Timişoara; sindicatul oamenilor liberi a fost caftit discret şi profesional de Poliţia lui Alexandru Ioan Cuza şi tot pe timpul lui au fost ucişi câţiva colaboratori care lucrau la posturile de radio de pe acea vreme.

În timp ce Securitatea, proslăvită de băiatul nostru, folosea „mijloace de operare DEOSEBIT DE INTELIGENTE (...) folosind mijloace diabolice oarecum scormonitoare, influenţarea pozitivă – (realizată mai ales cu „şocul electric" sau „mângâierea" testicolelor cu un biet creion), destrămarea anturajului – şi mai ales distrugerea familiei dar şi intoxicarea obiectivului".

Tare fericit trebuie să fie un popor ai cărui conducători nu mai sunt aşa de brutali ca înaintaşii lor ci plin de gingăşia şi blândeţea de care s-au bucurat Radu Gyr, Constantin Aurel Dragodan, Mircea Vulcănescu sau Monica Lovinescu şi Ion Negoiţescu!

Iar când veţi ieşi de la cuptor veţi afla adevărul: „în spatele manipulării stau serviciile secrete ale României 2006; care servesc, pe scară largă, mijloacele perverse ale Securităţii tipice".

Ceea ce nu vă spune viitorul dumneavoastră tartor şi cocător, este următorul lucru: Zestrea Securităţii comuniste trebuie lăsată celor care au realizat-o; de ce să se dea înapoi casele, pământul sau alte acareturi foştilor „lipitori" ale poporului român iar munculiţa realizată prin mijloace oneste, perverse, inteligente, de loc brutale - sau poate doar din când în când şi mai totdeauna, să fie restituită celor care nu au făcut nici un efort ca să o creeze? Ce, a venit vreunul de bună voie, după miezul nopţii, că să se supună el, aşa, de bună voie unui „şantaj profesionist?" Şi-au vârât ei, cu drag, microfoane în case; au angajat ei fotografi care să-i urmărească şi pozeze în momente delicate! Şi-au pus ei la dispoziţie biblioteca în care zăceau cărţile unor legionari ca Cioran, Noica sau Eliade? Au cheltuit ei vreun ban pentru toată această muncă? NU! Păi atunci dosarele să rămână la îndemâna unui grup condus de Pleşiţă, Merce, Priboi etc. din care foştii colaboratori să extragă – ca nişte albine harnice, mierea bunătăţii Securităţii revărsată întru alinarea poporului român. Securitatea care şi-a dezlănţuit şi cultivat omenia sub conducerea unui român get-beget – Gheorghe Pintilie!

sept. 2006.

pt. conformitate, **psm**

P. S: Este interzisă, viitorilor „piţifelnici" lectura unor cărţi precum „Minima moralia", „Apel către lichele", „Schimbarea la faţă a României", „Istoria lui cum e cu putinţă ceva nou" etc.

În ce mă priveşte doresc o informaţie: „lichelele" se vând şi se cumpără la bucată sau la greutate? Şi cu cât? Că cine ştie – viaţa-i grea, pensia mică şi cărţile scumpe.

(urmare din pag. 4)

•► A contribuit la clişeizarea discursului educaţia aşa cum a fost ea practicată mai ales în ultimii vreo 60 de ani şi care a folosit fraza gata făcută în faimoasele „analize literare" destinate liceenilor şi al cărei principiu era cultivarea memoriei verbale în paguba celei vizuale. „ – Mai ales atunci când ceea ce vedeau elevii era cu totul altceva decât li se spunea la şcoală şi se promitea prin mass-media. „Se pare că nu eşti învăţat să priveşti ci să asculţi iar copii trebuie să aibă ochi făcuţi doar pentru lectură, ochi artificiali pe care îi puneau în buzunar – odată lecţia terminată, precum profesorul ochelarii săi". „Urechea este portul favorit; Sfântul Duh intra totdeauna prin ureche dar numai sub forma cuvintelor şi frazelor gata făcute şi care vor reieşi într-o zi, identice ca sonoritate şi, poate nule, ca semnificaţie. Ceea ce intră prin ochi – dimpotrivă – nu poate ieşi prin gură decât după o muncă de transpoziţie originală a povesti ceea ce ai văzut înseamnă analiza unei imagini, operaţie complexă şi laborioasă; a spune ceea ce ai auzit înseamnă să repeţi sunete asemenea ecoului unui perete".

Concluzia: „memoria vizuală îi face pe oameni nesupuşi; memoria literală îi predispune la docilitatea şi pasivitatea".

„Sursa clişeelor: operele care au avut un succes durabil şi a căror influenţă s-a întins peste mai multe generaţii – dacă nu peste mai multe secole; orice autor celebru târăşte după el un cortegiu echivoc care-i repetă gesturile şi vorbele; imitaţia este murdăria inevitabilă şi teribilă care pândeşte cele mai fericite cărţi; noile imagini au devenit clişee".

Este regretabil – şi poate nedrept – dar cum să-ţi mai placă clişee precum: „poetul nepereche"; „poetul naţional"; „făcute una cu pământul"; „rase de pe faţa pământului"; „să nu te culci pe o ureche"; „vorbeau pe la colţuri"; „pompieristic"; „heirupist"; „cerc vicios"; „cutia Pandorei"; „bulibăşită"; „pe picior"; „intelectuali de clasă"(?!); „cam în doi peri"; „sărăcia este un element de masă în România"; „rezultatul tranzitiv este inevitabil"; „cu burta pe carte"; „oameni de marcă" etc.

Ce-ar fi de făcut? „Nu ne ocupăm suficient de scriitori nepricepuţi – vreau să zic că ar trebui corectaţi cu o mână mai fermă. Ar trebui să se împlinească funcţia de a anula, printr-o critică nemiloasă, munca imitatorilor, „clişeiştilor", „Efortul, chiar al unuia mai sărman, seamănă cu un fir de iarbă în luptă cu un pietroi este, totuşi emoţionant iar un stil original este semnul infailibil al talentului, pentru că, în artă tot ceea ce nu este nou este neglijabil".

„În afara artei – susţine autorul nostru – (noi nu suntem integral de acord cu el) – adică în operele care au drept scop transpunerea vieţii în scrieri, în forme, în sonorităţi, în operele abstracte sau în cele în care autorul trebuie să se supună exactitudinii istorice, stilul se poate lipsi de această noutate fără de care – un poem, de exemplu este nescuzabil: un poem, un roman sau orice altă ficţiune – dat fiind că în literatură nu există decât poeme".

S-a spus că există scriitori al căror stil – în întregime lipsit de imagini nu ar fi decât o suită de propoziţii gramaticale rămase la nivelul unei arături: este o iluzie. Aproape toate cuvintele – chiar izolate – sunt metafore; orice grup de cuvinte realizează o imagine; ea este nouă şi concretă dacă cuvintele nu au mai fost nici odată grupate în acest fel şi este un clişeu dacă asocierea se realizează după raporturi uzuale sau cunoscute.

Citâm mereu din RdG: „este nevoie de o mare forţă de reacţie personală, o mare energie celulară pentru a rezista la dulcea facilitate de a deschide mâna sub fructul care cade; este agreabil şi atât de natural pentru oameni să se hrănească din grădina pe care nu a săpat-o, nici nu au semănat-o şi nici nu au plantat-o! Iar scriitorii înclinaţi spre asemenea lene – şi totdeauna nu aceştia sunt cei mai puţini inteligenţi, trebuie să aibă grijă să nu folosească decât clişeele ajunse în stare abstractă ale căror imagini uzate nu mai au nici o semnificaţie vizuală.

Au existat în ultimii 50 de ani o adevărată fabrică internaţională de clişee: partidele comuniste şi urmaşii acestora a căror profesiune este dominată de pălăvrăgeala dominată de „viperele lubrice", „de sfere de tot soiul, de hidre, şi spectre.

Sferele, susţine autorul nostru, sunt numeroase şi numărul lor creşte pe măsură ce în mulţimile mediocre, parlamentare creşte – în absenţa inteligenţei – spiritul de imitaţie. Şi vom avea sfere: politice, de influenţă, morală, intelectuală, o sferă mai întinsă, a ideilor, sfera progreselor democratice, a interesele materiale – toate locuţiuni în care sfera nu mai evocă nici o imagine.

Repertoriul politic este aşa de bogat în abstracţii încât ai fi tentat să crezi că sarcinile unui deputat ar fi cu totul imateriale – aceşti nenorociţi, devoraţi de verbalism, mai posedă o întreagă serie de principii precum cel în care voia să emigreze Bulă când a auzit că „în principiu se trăieşte mult mai bine" sau „un principiu bine stabilit"; „cel inflexibil": sau, mai ales, principiul că totul se învârteşte dar şi omagiul ce trebuie adus principiilor care nu trebuie să fie „supuse unor stranii aberaţii fără a fi uitate principiile consacrate sau pe cele zaharate – şi de ce nu? – zaharisite".

Dar panoplia masivă a „tot soiul de progrese care a făcut din România o ţară din care fug românii aiurea ca să iasă dintre cei 10 milioane de săraci: progresul luminilor, „cel al industrializării ţării noastre" etc. şi „valul crescând al democraţiei, invazia democraţiei, care ne va ajuta să luptăm împotriva celor care se „îngraşă din sudoarea poporului".

De altfel „nimic nou sub soare": aşa cum ne spune RdG în 1840 eram sfătuiţi „să extirpăm gangrena politicianismului" în timp ce „clişeele patriotismului sunt greu de citat într-un studiu în care nici nu vrem să ne indignăm, nici să iscăm râsul".

Expunerea scriitorului francez trebuie completată azi cu apariţia unui jargon cu totul nociv nu doar pentru comunicarea interumană ci, din nefericire şi mai ales, pentru viaţa multora dintre noi.

Este vorba despre aşa zisa „limbă de lemn" – traducerea unui cuvânt rusesc" – „dubovyi jazyk" – (limbă de stejar) care, susţine Francoise THOM – (La langue du Bois – commentaire Julliard, 1987) – spre deosebire de alte limbi nu are decât o singură funcţiune: „să servească drept vehicul ideologiei".

Dar despre acest limbaj, ciudat, nociv şi încă vioi vă rămânem datori şi de aceea ne vom revedea în numărul viitor.

•► **Amintire:** În urmă cu câţiva ani (prin 2001 sau 2002) ieşeam de la Sf. Liturghie împreună cu o tânără studentă acum, desigur, măritată. D-şoara îmi dădea amănunte despre viaţa studenţilor şi temerile unora. Îmi povestea despre temerile studenţilor unguri din Timişoara că va fi ales preşedinte al României în 2000 senatorul Vadim Tudor. Zicea, studenta: „Vai, săracii cum veneau la mine şi-mi ziceau: *Numai să nu iasă Vadim!* Nu vă temeţi că nu iese le ziceam. Nici noi, românii, nu-l votăm! Noi, îi încurajam că erau aşa speriaţi... " M-am uita lunga la această d-şoară şi am realizat ce toantă este această generaţie şi cât de în afara spaţiului şi timpului se mişcă românimea din Ardealul de astăzi şi cât de obsesiv lucrează în direcţia unei idei tineretul unguresc – anume contra oricărui fel de naţionalism românesc. Cu atât mai mult contra celui veritabil... - legionar.

FORMAREA ELITELOR
- Introducere -

Acum 50 de ani, cu câteva seri înainte de a fi arestat îmi petrecusem ultimele zile de libertate la cabana – fosta casă de vacanţă şi pescuit ce aparţinuse lui Brătesci Voineşti, de la Gura Zlatei. Era vorba de câteva case de lemn construite la acolo, modeste, printre care şi casa de vânătoare aparţinând familiei regale, al cărei aspect ar ruşina orice baron iliescisco-năstăsian şi nu poate fi comparată cu clădirea realizată pe aceleaşi locuri de unul ce se numea Sencovici, român de naţionalitate iudaică – sau evreu de naţionalitate română.

Luasem cu mine un singur tovarăş: ediţia princeps – publicată de Editura Vremea, a unui eseu scris de Emil Cioran în prima lui tinereţe: SCHIMBAREA LA FAŢĂ A ROMÂNIEI.

Titlul cărţii se trage din ceea ce s-a petrecut în ultimul an de viaţă al Mîntuitorului nostru, Iisus, când, invitând trei dintre primii lui ucenici – printre care şi Petru, pe vârful muntelui Tabor le-a arătat adevărata lui faţă, îmbrăcându-se în lumina orbitoare a unor vesminte creştin în timp ce din înaltul cerului se auzea vocea tunătoare a lui Dumnezeu.

Eram în plină desfăşurare a procesului – nici azi încheiat – al unor schimbări diavoleşti care vor schimba structura demografică, morală, intelectuală, economică şi geopolitică a României. Şi-mi luasem cărţulia cu gândul de a folosi pentru ceea ce eu speram să fie începutul unei acţiuni ce ar fi trebuit să împiedică marele dezastru.

Am scris câteva pagini din care nu-mi aduc minte mare lucru.

De abia în singurătatea celulei, o cameră mizeră cu grafitti pe pereţi, nevăruită de pe vremea împărăţiei Austro-Ungare, care, deşi situată într-o clădire centrală a oraşului ardelean, era tot timpul înconjurată de o tăcere suspectă. Am fost ridicat seara, o seară ploioasă, rece şi, din pricina norilor, mai întunecată decât zilele obişnuite ale lui August! Am făcut o escală de vreo două ore la Securitate unde şeful „organului" mi-a luat un interogatoriu. Fără violenţe, fără întrebări capcană, fără ameninţări. Ba, dimpotrivă, oarecum jenat de situaţia creată şi poate doar ca o scuză, implicându-i pe evrei care, în acea vară veniseră să preia sanatoriul înfiinţat prin munca mea şi a colaboratorilor mei şi destinat copiilor din Valea Jiului – (eram în timpul războiului dintre americani şi comuniştii ruso-coreo-chinezi plus lagărul socialist pentru coreeni).

(Maii târziu se va afla că nu copii coreeni erau beneficiarii sanatoriului ci doar pretextul unor afaceri pentru care, peste mulţi ani, una dintre „organizatorii mafiei pro-coreene", o tovarăşă Mezsaroş, tipul balabustelor descrise în literatura anti-semită, care susţinea că făcuse parte din grupul ce luase parte la atentatul terorist de la Odesa cu foarte numeroase victime printre căpeteniile oştirii româneşti)

Dar despre amănuntele acestor sordide întâmplări – a căror descriere ar trebui să fie făcută de istoricii mai tineri – dar, în primul rând de lăudătorii comunismului de altă dată ... (Dar dacă altădată n-o fi niciodată?)

În aceeaşi noapte am trecut şi prin faţa aparatului de fotografiat al unui artist al imaginii – de la care aveam o splendidă fotografie a masivului Retezat văzut dintr-un punct ce permitea ochiului expert al celor care făceau poza să cuprindă atât masivitatea cât şi frumoasa înfăţişare a masivului.

Nu ştiu dacă, odată terminate aceste prime ritualuri – inclusiv pantalonii fără curea şi pantofii fără şireturi, am visat. Dar de dormit, sigur. Pentru că nu-mi aminteam de vreo muscă pe căciulă – deşi în 1948, când mi s-a cerut prim *autobiografie* am scris că am fost simpatizant al Mişcării Legionare. Dar activitatea mea profesională şi economică era în limitele legii, moralei şi bunului simţ. Şi, totuşi...

Un lucru nu-l ştiam: că în aceeaşi noapte în „vastele mele apartamente" formate dintr-o singură cameră, cu un pat de spital şi o singura mobilă cumpărată în cei 5 ani de activitate, o masă, avusese loc o percheziţie. Existau în casă două obiecte care-mi puteau fi nocive: cartea lui George Sorel – Sur la violence – care-mi fusese împrumutată de Titi Teişanu şi o hartă militară a României ce-mi rămăsese de la comandorul Dragomirescu, unchiul meu, şi pe care erau notate poziţiile forţelor ruseşti masate de-a lungul Nistrului. Dar „îngerul meu" a intervenit şi prin mâna Cristianei nici una, nici alta, nu a putut deveni dovezi într-o vinovăţie ce nu putea fi decât inventată.

În schimb, s-a găsit în biroul meu caietul în care-mi începusem descifrarea lucrării lui Cioran. Din nou a intervenit „îngerul": cei – sau cei care au făcut percheziţia – au înlăturat acele pagini. Iar restul nu erau decât notaţii cu un caracter benign şi, se pare, cu ceva erotic sau, doar senzual, în ele, pentru că a doua zi ofiţerul de Miliţie care mi-a luat interogatoriul „pe linia organului lor" mi-a spus zâmbind că a citit şi a fost încântat. Să mă fi lăsat să înţeleg că paginile cioraniene nu mai erau?

Acum ştiu. Dar atunci, în nopţile următoare, nu am mai visat pentru că nu prea mai dormeam. Pentru că nu mai ştiam ce alte „înscrisuri" au mai fost găsite. Şi nici nu aveam cu cine sta de vorbă. Pentru că cel de al doilea arestat – Moanţă Moţăescu, legionar, (a fost secretarul Legaţiei Române de la Roma din timpul scurtei pseudo-guvernări legionare) avea „domiciliu" separat de al meu şi nu-l întâlneam decât odată pe zi, dimineaţa, când ne dezînoptam spălându-ne pe ochi la cişmeaua din curtea închisorii.

Dar nu atunci am decis să fac ceea ce încerc acum. Ci mult mai târziu atunci când s-a dezlănţuit un adevărat asalt împotriva valorilor susţinute de legionari, de prietenii şi simpatizanţii lor. Adică după 1989.

Doresc să rescriu două lucrări fundamentele – sau chiar trei – din literatura politico – educativă apărute de-a lungul istoriei tragice a uneia dintre mişcările spirituale din secolul trecut. Am greşit: SINGURA MIŞCARE SPIRITUALĂ!

Este vorba de SCHIMBAREA LA FAŢĂ A ROMÂNIEI – din care Cioran, în amurg, la sfârşitul vieţii, sub presiunea ameninţărilor care l-au torturat în toată perioada exilului, a scos câteva pagini a căror justificare este şi mai necesară azi când 54% din populaţia Europei Unite crede că poporul evreu este ameninţarea nr. 1 pentru pacea lumii;

Monografia scrisă de Gh. Gh. ISTRATE – FRĂŢIA DE CRUCE lucrare necesară în primul rând EDUCATORILOR dar, în al doilea rând, CELOR EDUCAŢI. Din care nu ştiu ce ar putea fi rescris dat fiind că nici Căpitanul – duşman al vorbelor multe, nici cei trei cenzori numiţi de el – un viitor ministru de Externe – Polihroniade, un viitor mare scriitor Puiu Gârcineanu şi Vasile Christescu – un înţelept – nu au putut găsi nimic în plus, toate vorbele fiind aşezate la locul lor, obligat, necesar.

CUM SE POATE CONSTRUI O ELITĂ POLITICĂ

Când în toamna anului 1937 – elev în cls. a VII-a – am fost şi acceptat în „mănunchiul de prieteni" nu ştiam că hotărârea se lua în urma unei evaluări şi unei „faze de încercare". Peste foarte mulţi ani atunci când lectura unei cărţi legionare putea deschide drumul închisorii am descoperit lucrarea lui Gh. Gh. Istrate – „FRĂŢIA DE CRUCE" precedată de o legendă: Căpitanul l-a însărcinat să scrie „normele după care trebui făcută educaţia fraţilor de cruce" a fost mâhnit peste poate de manuscrisul voluminos care îi era prezentat. A trebuit însă să cedeze cerbiciei autorului care, insistent, i-a cerut să-l examineze. S-a format o „comisie" - Polihroniade, Vasile Christescu şi Puiu Gârniceanu (toţi asasinaţi în 1939) care au validat textul pentru că manualul

sept. 2006.

(continuare în pag. 9)

Paul Spiru MIHAIL

(urmare din pag. 8)

•► **(CUM SE POATE...)** era ilustrarea afirmaţiei Căpitanului: „Mişcarea Legionară, înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică etc. este o ŞCOALĂ SPIRITUALĂ în care dacă va intra un OM la celălalt capăt va trebui să iasă un EROU".

Ca orice şcoală şi această, mai ales, trebuie să-şi recruteze „elevii" dar nu prin intermediul unor note care, cel mai adesea nu măsoară decât „memoria", şi nici cu ajutorul unor profesori – care, precum azi fiind prost plătiţi pot fi cumpăraţi ci orice legionar, frate de cruce sau membru mănunchiului putea „recruta" cu o singură condiţie: să se conformeze prescripţiunilor legionare în materie de recrutare.

Odată „materialul brut" ales începe „faza de încercare" prin care se va delimita potenţialul viitorului legionar.

„Din primul moment – citim în „Frăţia de cruce" – vrem să cunoaştem: sinceritatea, puterea de iubire, voinţa, capacitatea de jertfă, şi simţul de rectitudine, ascultarea şi puterea de împrietenire.

În ce priveşte SINCERITATEA i se cere neofitului să-şi scrie toate păcatele pe care crede că le are (înjurături, minciuni, chiul, incorectitudine, intrigării, necredinţă etc.) – lista de păcate care nu va fi dată publicităţii şi care va fi coroborată cu observaţii culese indirect, pentru a se vedea dacă corespund realităţii.

Lista nu înseamnă nici certare, nici excludere, nici confirmare ci începutul luptei cu Diavolul; izbăvirea de păcate va reuşi numai în măsura sincerei recunoaşteri, prin autoverificare şi autopurificare.

(Recent în România post-comunistă a fost iniţiată un soi de campanie pentru un „Parlament curat". Au început tocmelile, s-au ivit şpăgile, s-au cumpărat locurile în Parlament, aşa zişii adversari politici au făcut blaturi iar declaraţiile de păcate s-au vădit mincinoase peste poate.

Cu aşa ceva nu se poate crea o clasă politică demnă de încredere şi nici făuri o elită. Iar în absenţa acestor două ingrediente o ţară se duce de râpă).

În ce priveşte PUTERE DE IUBIRE se vor evalua comportarea faţă de părinţi existând două categorii: copii recunoscători – care vor răspunde chiar părinţilor care-i ceartă pentru credinţele lor legionare sau le refuză sprijinul material cu aceeaşi caldă iubire – şi cea a secăturilor – care, de nu se vor îndrepta, nu vor putea păşi mai departe în Mişcarea niciodată.

Evaluarea va avea în vedere comportamentul faţă de profesori chiar atunci când comportarea acestora este incorectă: eroismul răbdării îi obligă să-şi facă şcoala.

Va fi investiga şi IUBIREA DE DUMNEZEU, NEAM ŞI ŢARĂ.

Dar nu-s suficiente sinceritatea şi iubirea – ci „dat fiind că voinţa este cheia tuturor virtuţilor, va trebui să se insiste în mod special asupra educaţiei în această privinţă: voinţa de a învăţa - , de a deveni punctual, de a tăcea, de a fi ordonat".

Ceea ce încă nu este însă suficient.

Să nu uităm că Mişcarea Legionară îşi propune să preia şi să împlinească acţiunea „celor şapte ani de acasă" a căror absenţă se vădeşte mult mai evident azi când structura familiei a fost nimicită de comunism. Să nu uităm de copiii „decretelor", copii nedoriţi şi ne-iubiţi; de copii cu „cheia de gât", de inexistenţa unor organizaţii adecvate la ceea ce populaţia numea, cândva, „vârsta măgarului" (Pentru că „pionerii" şi uteciştii erau doar obligaţii în vederea unui „dosar" destinat „căţărării" în nomenclatura comunistă).

De aceea Istrate insistă asupra **„capacităţii de jertfă şi spiritul de corectitudine"** (s. n.).

Doresc să atrag atenţia cititorului asupra setului de teste destinate „fazei de încercare" şi deosebirilor de „învăţătura marxist-leninistă": „sinceritatea". „Puterea de iubire", „voinţa", capacitatea de jertfă şi sistemul corectitudinii, „ascultarea şi puterea de împrietenire"; simţul onorii; „iubirea faţă de Dumnezeu".

Setul de valori cărora li se închinau viitorii comunişti: ura de clasă; ateismul; turnătoria – inclusiv a propriilor părinţi; făţărnicia; incorectitudinea; parvenitismul şi dispreţul faţă de munca creatoare.

În ce priveşte „corectitudinea şi spiritul de jertfă"; primul pas începea cu „cel mai mic dintre sacrificii" 1/40 R.

Altfel spus fiecare este dator să pună deoparte a patruzecea parte din cheltuielile zilnice şi să o transfere Legiunii. Alături de „cei câţiva lei" viitorul legionar este dator să închine 36 de minute - 20 de zi şi 16 în fiecare noapte destinate „unei gândiri ordonate" privind problemele legate de Legiune ţinta fiind „dezvoltarea SPIRITULUI DE INIŢIATIVĂ".

Fiecare învăţăcel este obligat să-şi noteze în CARNETUL SĂU atât cifra banilor datoraţi cât şi – folosind un SINGUR CUVÂNT: cum a folosit minutele destinate „gândirii ordonate" – exerciţiu destinat educaţiei „spiritului de conciziune".

Justificarea acestor exerciţii?

Iată ce putem citi în „Frăţia de cruce": „O problemă grea: se fură. Se fură de la ultimul consilier comunal – din cine ştie ce colţ de ţară şi până la ministru. Fură toţi – de unde le pică, în stilul lor – dar fură.

De ani străinătatea nu ne cunoaşte decât aşa. În statul legionar nu se va mai fura. Mai întâi pentru că toţi conducătorii şi mânuitorii banului public de atunci îşi vor fi făcut educaţia corectitudinii, şi, în al doilea rând, pentru că deasupra capului lor va atârna sabia".

Pregătirea destinată intrării în „mănunchiul de prieteni" se încheie cu ultimele două teste: **cel al ascultării** care va evalua capacitatea viitorului „frate de cruce" în ceea ce priveşte disciplina, ascultarea îndrumătorului şi acceptarea binevoitoare a controlului şi, în fine, cel prin care se stabileşte capacitatea de a împrieteni.

În ce priveşte punctul f – cel care stabileşte **capacitatea de a fi camarad, de a te împrieteni**, „ucenicul" va trebui să-şi caute – printre colegii de şcoală un viitor emul asupra căruia va folosi ceea ce a învăţat în propria lui „fază de încredere". Pentru că, niciodată nu înveţi mai bine decât atunci când înveţi pe altul.

Capacitatea de a te împrieteni şi de a deveni mentorul altuia este hotărâtoare: „deşi aparent, este bun, luat în parte – corect, muncitor, credincios, om de jertfă dacă nu are această calitate a coeziunii sufleteşti, NU POATE SĂ INTRE ÎN MĂNUNCHI unde poţi vor trebui să fie întâi şi întâi ADEVĂRAŢI PRIETENI.

Vom urmări – în numărul viitor al revistei noastre – paşii ce urmează a se împlini pentru înfiinţarea unui mănunchi de prieteni.

•► Când am încheiat acest nr. (19/10. 2006) am primit trista veste că ne-a părăsit pentru cele veşnice actorul ERNEST MAFTEI (BĂDIA!). EM a fost şi a murit în crezul legionar. Era şi membru al Fundaţiei BUNA VESTIRE şi al „Partidului PENTRU PATRIE". Domnul să-l odihnească în Rai pe cel ce ne-a fost atât de aproape. – Fundaţia BUNA VESTIRE.

La 68 de ani

Pe 29/30 noiembrie 2006 se împlinesc 68 de ani de la asasinarea, prin strangulare, a Şefului Mişcării Legionare – CORNELIU ZELEA CODREANU. Ce s-a ales de România de atunci până astăzi? A pierdut 3 provincii, a plătit despăgubiri de război fostei URSS, a acceptat jaful bogăţiilor naturale şi culturale, a muncii românilor de către aceasta, a acceptat tutela politică şi culturală a URSS, a suportat haita de iudei ce i-a fost trimisă pe cap, vestiţii comisari, jaful uraniului şi, mai cu seamă, torţionarii şi meşterii în torturi care i-au lichidat elita cultural-istorică şi au înlocuit-o cu o falsă elită compusă în mare parte din aceiaşi iudei, a suportat o dictatură de 45 de ani şi apoi jaful învingătorilor din 1989 şi, în final, desfiinţarea ca naţiune, identitate culturală prin întrarea în noua UERSS. 1989 a însemnat preluarea bogăţiilor economice create în cei 45 de ani de iudeii capitalişti, batjocora generalizată a moştenirii cultural-istorice a românilor, ridicularizarea ortodoxiei, desfiinţarea armatei naţionale şi înlocuirea ei cu mercenari, depopularea României de forţa de muncă instruită pe vremea comunismului şi după aceea, racolarea creierelor, punerea românilor la cheremul minoritarilor, umilirea demnităţii naţionale prin obligarea de a înghiţi minciuna holocaustului, interzicerea prin lege a discuta şi promova propria istorie, obligarea pentru a accepta pe teritoriul naţional a monumentelor criminalilor contra naţiunii române, obligarea românilor la restituiri de proprietăţi ungurilor şi aşezarea acestora ca stăpâni în România întocmai ca în evul de mijloc, acceptarea ca România şi românii să redevină slugi ale celor 4 privilegiaţi ai trecutului: unguri, iudei, greci, turci, ţara să devină loc de destinaţie a tuturor dezaxaţilor sexuali ai Europei Occidentale. Acestora rele, ca stăpâni, li s-au adăugat, celor patru de mai sus, ţiganii şi musulmanii de orice extracţie etnică. Toate astea sunt opera unei serii de trădători ticăloşi perindaţi la conducerea României începând cu 1930 şi până astăzi. România de azi, CODRENE, este guvernată de komisari din Occidentul adorat de lichelele de la conducerea României. Komisarii actuali nu poartă rubaşcă roşie ci albastră, urăsc crucea ca şi cei cu rubaşca roşie şi sunt infinit mai ticăloşi şi versaţi decât analfabeţii komisari din est. Ei sunt doar vârful aisbergului unor nenorociri apocaliptice.

Scopul lor: Să iasă banu'! Ţelul: depopularea rapidă a teritoriului României actuale. Noii komisari – plăcuţi Escăi – ne-au privat până şi de dreptul de a ne recupera provinciile pierdute graţie cârdăşiei lor ticăloase cu Stalin şi banda lui. România ciopârţită în 1940, confirmată ciopârţirea în 1947 şi 1989, s-a predat noilor komisari cu o plăcere masochistă. Nu cere nimic, doar oferă: bănci, fete tinere, drepturi minoritarilor şi străinilor, despăgubiri iudeilor, cinste aceloraşi iudei, monumente pentru iudei, unguri, fete la produs pentru ţigani, legi de ocrotire a hoţilor, dreptul poliţiştilor, vameşilor, funcţionarilor şi demnitarilor statului de a se îmbogăţi cu neruşinare din combinaţii cu hoţii şi „tunarii" de orice culoare, dreptul parlamentarilor şi organelor de decizie de a aduna prin mişculaţii financiare averi colosale şi a-şi perpetua puterea de a dispune de un popor de iloţi după bunul plac, de a-l ţine cu salarii cât o întreţinere la bloc pe o lună, de a-şi bate joc de pensionari cu pensii în medie de nici 90 de euro şi de a-şi populariza prin mass-media opulenţa şi neruşinarea luxului. Jivine precum Columbeanu, Prigoană, Iovan etc. , fufe ce dau din cur pe la televiziune, fotbalişti şi patroni de cluburi, ţigani fără profesie şi analfabeţi umplu ecranele cu mutrele lor patibulare înconjuraţi de lux de prost gust, kile de aur atârnat la gât, degete, urechi şi rânjesc la o populaţie – în proporţie de 90% - subnutrită şi bolnavă, deposedată de averea a cărei stăpână fusese. Ţara este pe punctul de a-şi lăsa şi credinţa şi biserica străbună în favoarea sectelor şi cultelor de extracţie orientală. Femeile romînce trec cu uşurinţă la islamism, devin propagandiste a acestei religii. Nu le mai trebuie mini-jupe, cur, ţâţe, burţi şi burice dezvelite. Se acoperă din cap până în picioare cu văluri şi nu le mai trebuie „libertate"... Ca să vezi la ce degringoladă s-a ajuns...

Asta ai vedea – de ai învia – , Codrene, că s-a ales de ţara pentru care tu te-ai lăsat asasinat. Sunt sigur n-ai fi surprins. O prevăzuseşi de altfel.

Leulşorul din Nemeea

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administraţia: 0723/231340.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1224 – 3493